

Ποῦ τέτοια γόθα θαυμαστή καὶ σπάνια ἐφόρει . . .
Λοιπὸν εὐρέθη, καὶ ἔγινε βασίλισσα ἡ κόρη.

Ἀραπίνα.

Καὶ τοῦτο, φίλε κύριε, γνωρίζετε καὶ μόνον ;

Παπαρηγόπουλος.

Εἰξεύρω δὲ καὶ ἱστορικὰ τῶν παναρχαίων χρόνων,
Ὅμως σαφῆ ἐξήγησιν δὲν εἰμπορῶ νὰ δώσω.

Ἀραπίνα.

Λοιπὸν τὴν ἱστορίαν σας ἐγὼ θὰ συμπληρώσω.
Αὐτὴ ἡ κόρη, λὲν συχνὰ ὁ τάδεσ καὶ ὁ δεῖνας,
Ὅτι λάμβάνει τὴν μορφὴν βαρβάτης Ἀραπίνας,
Καὶ ὅταν θέλῃ, κύριε, κάποιον κουτὸν νὰ ἐμπνεύσῃ
Καὶ τοῦ μυαλοῦ του ἡγήγορα τὴν βίδα νὰ σαλεύσῃ,
Χαμογελᾷ γλυκὰ ἴσ' αὐτὸν, καὶ ἐκείνος πλησιάζει.
Ἄλλ' ὅμως τότε καὶ αὐτὴ μὲ λύσσα τὸν ἀρπάζει,
Κι' ἀπ' τὸν πολὺ τὸν ἔρωτα ἀμέσως τὸν τρελαίνει . . .

Παπαρηγόπουλος.

ὦ! εὖγε καὶ τρίς εὖγε σας, madame, χαριτωμένη!
Εἰς τῶν βαθέων λόγων σας τὴν ἔννοιαν προσέχω,
Καὶ ὅλους τοὺς ἐνόησα, καὶ πλέον δὲν ἀντέχω.

Ἀραπίνα.

Κάτω τὰ χέρια, αὐστηρῶς προστάζει ἡ Ῥοδῶπις,
Πλὴν τώρα ποῦ πηγαίνετε ;

Παπαρηγόπουλος.

Ἰστὰ μέρη τῆς Εὐρώπης,
Νὰ χαρατσώσω μερικοὺς ὁμογενεῖς μὲ τρόπον.

Ἀραπίνα.

Ζητεῖτε νὰ πλουτίσετε χωρὶς κανένα κόπον.

Παπαρηγόπουλος.

Ἄφοῦ καθίζω εὐκόλα τοὺς βλάκας εἰς τὸ ζόγο,
Θὰ ἦμαι βλάξ, κυρία μου, παράδες ἂν δὲν τρώγω.
Τοὺς λέμε ἀδόστε μας παρὰ γιὰ τὴν πτωχὴ πατρίδα
Καὶ ὅλο δίνουν οἱ κουτοὶ . . . καὶ τώρα μὲ ἐλπίδα
Πηγαίνω πάλιν μόνος μου εἰς ἓνα δύο μέρη,
Νὰ ἐλαφρώσω τὸ βαρὺ τῶν φίλων μας κεμέρι.
Καὶ ἔπειτα δὲν ἐννοῶ, γιατί ἐγὼ ὁ μόνος
Περίφημος ἱστορικὸς τοῦ τωρινοῦ αἰῶνος,
Νὰ μὴ γεμίζω τὸ πουγγὶ μὲ χρήματα τῶν ἄλλων . . .
ὦ! πόσον τρέφω ἔρωτα γιὰ τὸν παρὰ μέγαν.
Παρᾶς, παρᾶς, καὶ μιὰ madame, καὶ ἄς ἦναι καὶ Ἀραπίνα.

Πλὴν πόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια του ἐκεῖνα
Ὅ ἐμβριθὲς ἱστορικὸς, καὶ εἶδε τὸ ῥωλόγι . . .
Ἦσαν σχεδὸν μεσάνυκτα . . . Ἐκόπησαν οἱ λόγοι,
Καὶ σιωπὴ βασίλεψε βαθεῖα καὶ μεγάλη.
Μὰ ἓνα τέταρτο σωστὸ δὲν ἔπερασε, καὶ πάλι
Ἀκούσθη ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς φίλης Ἀραπίνας . . .

Ἀραπίνα.

Νὰ γράψετε ἴστας φίλας σας, ποῦ εἶναι ἴστας Ἀθήνας,
Ὅσα συνέβησαν ἐδῶ, γιὰ νὰ τὰ μελετήσουν,
Κι' εἰς τὸ Ῥιδεῖον μιὰ βραδυὰ καὶ αὐταῖς τὰ παραστήσουν.

Souris.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἄγριαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέ-
σβεῶς μας ἔκαμεν ὁ κύριος «**Νύφη Κοκῶνα τέλει ἐν**
τῇ «**Νέα Ἑλλάδι**».

Ἐπειδὴ ὕβρεις μόνον ἀνέγνωμεν ἀνευ οὐδενὸς ἐπιχειρή-
ματος, ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν :

— Μήπως καμμίαν τύχην Πουρναρᾶ ὄνειρεύεται ;

Ὁ Νικολόπουλος περὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν :

— Βξυπνοch, ἔξυπνοch, ἀλλὰ choβαρόch.

Δὲν ξεύρομεν ποῖος τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν
Ναυτικῶν ἔχει ἀσχημον γυναῖκα καὶ ἵνα μὴν ἀναγκάζεται
νὰ τὴν βλέπῃ καὶ τὸ μεσημέρι, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ
ἐπαναφέρῃ παλαιὸν τινα νόμον καθ' ὃν οἱ ὑπάλληλοι δὲν
ἐξέρχονται τὴν μεσημβρίαν τοῦ ὑπουργείου, ἀλλὰ τρώγουν
ἐντός.

Εὐτυχῶς ὁ κ. ὑπουργὸς, ὅστις δὲν εἶχε τὰς αὐτὰς ἀφορ-
μὰς μὲ τὸν τμηματάρχην, ἀπέδωκε τὴν μεσημβρίαν εἰς τοὺς
ὑπάλληλους καὶ εἰς τὸν τμηματάρχην . . . τὴν ἀσχημον
σύζυγον.

Εἶδαμε ἓνα ὄνειρο : Ἐξεκουβέυτο ἡ πρώτη κλήρωσις τοῦ
Λαχείου τῶν 60,000,000 καὶ οἱ λαχνοὶ ὅλοι ἔλεγον τὸ
ὄνομα : Σγούτας, Σγούτας, Σγούτας, Τζιφος κἀνένας.

ΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Εἶναι κατ' αὐτὰς à l' ordre du jour. Τὸ τοῦ Βυζαντίου
διεδέχθη, κατὰ τὴν Ἀλήθειαν τὸ τοῦ κ. Grégoire Manos,
attaché de Légation, à l' occasion de sa future nomination
ὡς γραμματέως παρὰ τῷ ἐμπορικῷ γραφεῖω τῆς ἐν Κωνσ-
πόλει Ἑλλ. Πρεσβείας.

Ἀλλὰ τὸ γεῦμα αὐτὸ d' Adieu ἐδόθη ἐν τῷ κήπῳ τοῦ
Φίσερ εἰς Πατήσια καὶ κλεισταῖς θύραις, φόβῳ Βυζαντείου
παθήματος. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ αἱ γενόμεναι προπόσεις καὶ
οἱ ἀπαγγελθέντες αὐτοσχέδιοι ἐπικαμπανητικοὶ λόγοι μέ-
νουσιν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ ἑλληνικὴν διπλωματικὴν ἔχε-
μύθια, ἐμάθομεν ὅτι τὸ ἐξῆς δίλημμα ἐτέθη ὑπὸ εὐφρο-
λόγου Καλαμπουρισοῦ διπλωμάτου :

— Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ διπλωματικοῦ καὶ τοῦ
προξενικοῦ κλάδου ;

Τὸ δίλημμα μένει ἔτι ἄλυτον.

Ἡμεῖς ὅμως ἀπαντῶμεν.

Οἶα μεταξὺ Κολοκυνθαγγουρίων.

Antiqueras Barzanallanas.

H DONNA DELLA—CASA FUERTA, EN AΘΗΝΑΙΣ.

Ἡ κωμῳδία ἐξακολουθεῖ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐν τῇ
πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος. Τὴν Σουλτανόπαιδα Γκιουλι-
φὲρ διεδέχθη ἡ πλουσιωτάτη Ἰσπανὶς Donna Dolores,
Cristina, Isabela, Elvira, Teresa, Inez, χήρα **Δουκίσσα**